

Виходить у Львові що
дня (крім неділі і 1-го
квітня) о 5-й годині
по посередині.

Редакція і
Адміністрація: у вежах
Чарнецького ч. 12.

Листи приймають ся
лиш ефіковані.

Рукописи збергають ся
лиш на окреме жадання
і за заложенем оплати
поштової.

Рекламації незаважа-
ті вільні від оплати
поштової.

Вісти політичні.

(Окружник п. Президента міністрів. — До ситуації. — Південно-африканська війна).

П. Президент міністрів як управитель міністерства справ внутрішніх видав дnia 20 с. м. до начальників всіх краєвих правителств письмо, в котрому вичислено всі головні засади, якими мають руководити ся державні власти в їх урядовім обемі ділана. Они повинні як найточніше пильнувати, аби поступоване їх органів було як найспокійніше і повне такту, як також руководити ся взглядами на добро і потреби населення; они повинні дальше взяти власні руки енергічний почин всюди там, де вимагав би сего інтерес держави і людності. Обіжник поручає вкінци точне виконуване законів, на случай, коли би загрозений був публічний спокій, і домагає ся, аби урядники при виконуванню своїх урядових чинності не руководилися личними політичними поглядами.

Ческо-моравські послі до сойму і парламенту зберуться в Берні дnia 1 лютого на нараду в справі телерішної політичної ситуації і становиска, яке мають занять в виду ческо-німецької мирові конференції. Німецьке людове сторонництво повідомив пос. Кайзер, що міністер др. Кербер зобовязав ся скликати парламент на день 20 лютого. На засіданю сего ж сторонництва зложив пос. Праде спровоздане зі своїх переговорів, ведених з др. Кербром, почати вивязала ся широка дебата. Lidove Noviny, орган пос. Странського доносить з Відня, що на случай безплодності мирової конференції буде скликаний парламент, котрому

буде предложений проект язикового закона. Коли і сей проект відкинено, в такім случаю правительство розваже парламент і засистує часово конституцію. В цілі виготовлення нової конституції, скликана буде палата панів, котрої число буде помножене делегатами соймів. Ті збори уложать новелю, після котрої збереться новий парламент, зложений з 354 членів, з котрих половину вишилють сойми, а друга буде вибрана загальним виборчим правом. — Чеська більша посільсть виславла на мирову конференцію гр. Пальфі, кн. Фридрика Шварценберга і гр. Букоа. Она видала також комунікат, в котрому каже, що є готова додоложити заходів, щоби довести до порозуміння між народами, замешкуючими Чехії і Мораву, і вірити, що сі заходи, ведучі до рівноуправнення, будуть вінчані успіхом для щастя і добра так держави, як і інтересованих країв.

Генерал Буллер повідомив войска генерала Уоррена, що королева веліла висказати Ім подяку. Між іншими сказано там: „Мушу висказати войскам мое признане за їх поставу в посліднім тяжкім тиждні та за їх витревалість під час тяжких походів“. При тій нагоді виголосив ген. Буллер промову до войск, в котрій зазначив, що не повинні гадати, немов би їх уступлене з попередніх становищ принесло яку шкоду а всі іх труди були безхосені. Противно він Буллер, гадає, що войска найшли дорогу до Ледісміту та що найдальше за тиждень там будуть. — З табору Буллера в Спірманському доносять: В хвили, коли англійська піхота дnia 24 січня опинила ся в дорого окупованих становищах на Спіонскому, розпочав неприємний такий страшенній огонь, що буквално засипував єї гранатами. Приказ до відвороту видано вночі. Страти англійські були тяж-

передплати у Львові
в агенції днівників
пасаж Гавсмана ч. 9 і
в ц. к. Старості на
провінції:

на цілий рік К 4·80
на пів року " 2·40
на четверть року " 1·20
місячно 40

Щодиноке число 2 с
3 поштовою перевіскою:

на цілий рік К 10·80
на пів року " 5·40
на четверть року " 2·70
місячно 90

Щодиноке число 6 с

НАРОДНА ЧАСОПІСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

кі і тому служба санітарна була занята цілий день зношеннем ранених з горбка. Під днем 28 січня доносять з Спірманському, що саме тоді, коли войска Уоррена перейшли щасливо на полудневий берег Тугелі, розпочали Бури стріляти з гармат на англійський pontonovий міст, однако не вдіяли єму ніякої шкоди.

Н О В И Н И.

Львів дnia 1-го лютого 1900.

Редакція і адміністрація „Народної Часописи“ містить ся тепер в бурах „Gazet-i Lwowsk-oї“ в каменици ч. 12 улиця Чарнецького на II-ім поверсі і туди треба адресувати всякі письма.

— На лютий заповідав Фальб ва першу половину погоду, потім мають увасті великі сніги. Друга половина лютого буде веневна. Падати буде на переміву дощ і сніг. Критичний день буде 14 лютий.

— До заповідженого страйку друкарських складачів поки-що не прийде. Справу віддано до порішення мировому судови у Відні, а складачі мають явити ся в понеділок, як в перший день заповідженого страйку до роботи.

— Читальня „Пресльєї“ в Монастири під Ярославом устроюв аматурске представлене: „Не жартуй з серцем“ і „Правда все горю“ образ з житя народу ві співами в 4 актах. Представлене відбудеться дnia 4 лютого с. р. в сали місцевої школи.

Не ждучи на відповідь матери, увільнив ся лагідно з єї обіймів.

— А тепер — сказав вертаючи — їсти, їсти! Мамо я голодний... і ви... о, не заперайте ся. Голод перший. О так, я нині заслужив на вечір!

І кидаючи ся до кухні, крикнув:

— Михайліхо!

Стара не чула нині всього, бо єї жаль дуже розібрал і приглушив, чула лиш, що тут вже дуже зле з тими людьми. Тому війшла понура, тиха і широко засумована.

— Я тут, чую! — відповіла обтираючи заплакані очі.

Він, стаючи перед нею, відозвав ся весело:

— Скочте-но тепер вже направду по яке мисо... може би якої доброї шинки, сардельків... щось такого.

Витягнув зелений паперець.

— Або пі! — додав, коли побачив, що старій тепер не спішить ся — сам побіжу, то найліпше! Бо й лішне виберу іскорше верну.

І вхопив за шапку.

Дармо хотіла матери здергувати его. Лиш поділуєв єї і вибіг як стріла.

Щото молоде!... вернув за які три мінuty, може за п'ять, але певніше за три — гадала Михайліха — а чого не принес! Всякої всячини!

— Яка та вечера була тоді весела, що

ЗАДАТОК.

(З польського — Юл. Лентоуского).

(Дальше).

— Знаю, що они виперли ся — говорила дальше мати, притулюючи ся сильніше до сина — ми не мали всіх доказів в порядку по смерти вітця... знаю! Але однако всі говорили, що можна би тих вісім тисячів доказувати письмами і документами, які маємо і можна би щось від тих людей витиснути...

Знов почула на своїх груди як син вадожав.

— Знаю — говорила дальше — що ти о тім не любиш слухати.. Коли заперечают, то нехай Ім то вийде на добре — так ти скавав... І бачиш, я тоді послухала тебе, дитинко, хоч тут ішло о ціле наше майно... я послухала, хоч ти мав тоді ледве сімнайцять літ... А все таки послухала!.. І ти обіцяв мені тоді піколи зі мною не розставати ся і з кождим днем мене більше любити.

Знов хвильку тихо плакала.

— Але нині — промовила внов — нині... коли нам так чим раз гірше.., коли... коли — почала вікувати ся і знов потік сльоз поплив по єї вібліднім лицю. — Нині — скінчила по-

відобрati. Поговорім про те раз поважно, прошу тебе.

Она добре їго знала, знала, який він упертий в своїх постановах, який постійний в своїх гадках і любові, тому надіяла ся по тих словах бодай якого нового дрогненя з его сторони.

Однако він вже цілком не задрожав — не слухав єї — не бачив єї кровавих сльоз — материних. Вдивившись перед себе, з головою опертою о поруче кавапки, занятий видко якоюсь навіть блаженною гадкою, усміхав ся до неї радістю.

— Маю раду — скрикнув вкінци, немов в якім блаженні смі, витягаючи руку перед себе. — Скінчиться саша біда. Маю раду!.. Боже, що я ще доси вагував ся!.. Помошо, на що? Коли в тім і спокій і плаче а може навіть съвітла будучність.

Мати поглянула на него великими, затревоженими очима,

— О чим ти гадаєш, Никольцю? — спітала.

— Нічого, нічого — відповів вимінаючи. — Пусте, ті Заврочинські! Маю щось лішшого, скорішого! — Маю!

А видячи все тревожний погляд матери, додав:

— Але до завтра, то ще при маї лишить ся. Лиш до завтра, добре? Атже ви, мамо, знаєте мене... отже мусите мені вірити... До-хвили — я то чую, дало би ся з того щось бре?

— З Равщими пишуть нам: Загальні збори читальні "Просвіти" і крамниці в Махнові за рік 1899 відбулися сими днями в присутності 139 членів. Заки приступило до порядку дневного, повітано мілого гостя о. Мод. Горніцького, котрого одноголосно за заслуги для Махнова іменовано першим почесним членом читальні Махновської. Відтак здав справоздане секретар, з котрого довідається, що в читальні відбувалися кілька разів наради майже що місяця, були вечерки музикально-декламаторські а також і представления аматорські. Присутні приятели справоздане до відомості і ухвалили, щоби від тепер точно в неділю по 1-му кожного місяця оден з заступників Голови (з причини слабости тогож) скликував Віділ на нараду. Також по кождім вечерку або представлению в найближшу неділю мають зібратися члени Віділу і справоздане в протоколі списати. Принято до відомості, що читальня перенесла ся до обширної кімнати в церковнім домі за позволенем о. пароха. В домі тім іншими критім, есть комната осібна для оркестри і хору, котрій утримується під управою півця церковного Гр. Перетятка, а також поміщені там і взірцево уряджені, заосмотрена будильникою, магазином і муропапею півніцею крамниця і трафіка, котрі несуть чистого річного доходу близько 600 злр. (докладного справоздане дирекція крамниці ще не предложила). Тепер здав справу касир, з чого оказалось, що читальня має довгу 19 злр. і 13 кр. а то з причини, що добудовано другу кімнату при читальні. Бібліотекар здав справу з руху читання книжок. Бібліотека має тепер 319 книжок. З чиєю було чистого доходу 18 злр. 93 кр. Всі справоздані приято до відомості і уділено видови абсолютною. Відтак приступлено до вибору нового віділу. Вибрано: Головою о. пароха К. Кузика, котрого з причини его слабости будуть заступати. Першим заступником голови Ілька Мишишина, другим Дмитра Боднара, секретарем Григорія Перетятка, касиром Стефана Сича, першим бібліотекарем Дмитра Чорнобая, другим Гаага. Боднара, першим господарем читальні Луця Брагейка, другим Василя Дмирушка, надзирателями порядку Григорія Зарічного, Овішка Труша і Семка Гайдука, а господарем від чаю Михайла Вітишина. Ухвалено ще, щоби газети були все в читальні і щоби менше було забав а більше читання. Многолітствієм в честь Цісаря закінчено засідання, о. Кормилій Кузик, голова, — Григорій Перетятко, писар.

— Закупно землі. Дия 23. і 24. січня сего року закупило 47 гаїв з Березова віжного і

віжного, з Іспаса, Залуча, Коршова, Шешор, Ключева, Пилип, Текучи, Некурави, Брустур. Лючи і Трача 300 моргів групти — ролі від ц. Івана Кадор в Трачи, в місцевості Глибока та платили за один морг по 260 Кор. (130 злр.).

Купно і парцеляцію переводив адвокат львівський і директор банку парцеляційного др. Дескур, а коломийський нотар п. Бронислав Наторський робив контракти і інгабузував на власність купивших.

— Огні. Дия 19 с. м. вибухнув в Руданях повіта львівського огонь в стодолі господаря Івана Смаги і знищив хату і господарські будинки разом зі всіма знаряддями господарськими. Згоріла також стодола Марії Баргош з запасами збіжжа. Іван Смага потерпів шкоду на 1212 корон, обезпечену за 500 корон, а Марія Баргош на 484 корон необезпечену. Огонь підложив Василь Баран з Руданець, караний б-місячним арештом за крадіжкою. Жандармерія арештувала цалі і відставила до суду карного. — В Межирічу коло Устя Зеленого вибухнув дия 17 с. м. вночі огонь в етажній двірській власності Саламона і Шулима Лерхенфельдов. Внаслідок того згоріли дві стайні, знаряддя господарські, 25 штук рогатої худоби, 4 коні і 2 корови Марії Гольдгабера. Загальна необезпеченість шкода доходить до 7260 К. Підозріого о підпалі жіда Фалека Напе з Рожнева арештовано і відставлено до суду в Монастиришках. — В Боднарці, повіта горлицького згоріла дия 1-го січня церков враз з цілим інвентарем. Огонь займився від іскри запущеної з кадильниці під час богослужіння. Церков була обезпеченна на 2225 злр.

— Пригоди з оружием. З Тернополя доносять, що на лоах в Лубянках тернопільський прокуратор п. Фабрі вистрілив собі случайно в ногу. Ногу треба було відтяти, але недужий помер на закажені крові. — Чотирнадцятирічний син п. Д. з Заболотова, скриставши з візу старших осіб, зайшов до кімнати вітця і тут почав бавитися рушицею. Рушиця була на іншасте набита і вистрілила, а набій розторочив хлонцеві ногу піоніше коліна. Нещастному відсяло ногу.

— Замерз. Вночі на 25 січня заблукав ся на берегу Прута в Корничі, повіта коломийського, паній тамошній селянин Іван Гаврилюк, літ околі 35 і замерз на місці.

— В гостині у трансвальського президента. Один Німець що недавно тому був в гостині у славного пана президента трансвальської республіки Павла Крігера, так описував ту гостину: Помінувшись то, що президент уважає кожного чужинця за

шпігуна свого смертельного ворога Сесіля Родеса, не говорить він ані по німецьки, ані по англійськи, ані по французьки, ані навіть по голландерськи, лише по бурски. Отже треба конче товмача. Єго малай домок на один поверх стоять при улиці Церковній і виглядає як би вигідний двірок. При вході знаходяться два марморові льви, дарунок якогось Американця, і стоять чотири трансвальські борці в білих ціклевавах, в чоботах з холзами і з добутками шаблями. Час приватя есть — слухайте і дивуйтеся — межи 4 а 6 годиною рано. Голова трансвальської держави лягає о 7-й год. вечером спати а встає о 3 год. рано. Отже о 5 год. рано вибралися ми в гостину до „вуйка Шавла“ — так називають Бури свого президента — що про водом члена ради народної Форстера, котрий уміє не ліп по англійски, але навіт трохи і по німецьки. Зі мною було ще трох панів, два адвокати і один Німець п. К. Торі три Бури зовсім не убиралися, ліши пішли в тім, в чим ходять що дні, навіть рукавичок не убрали на руки. Я сразу хотів взяти на себе новісенький фрак, але мені сказали, що я би тим виставив себе лише на посміховиско; отже я цішов лише у звичайнім довгім сурдугі і сивім ціліндру не конче виглядав на Німца. Принагле було комічне. Вуйко Павло, що сидів в однім куті просторії комнаги, не відзвів ся ані словом. Оглянувшись пані К. через хильку від голови аж до стіп, спітав він наразів свого приятеля Форстера: Wie ist die Keerl? (Хро сей чоловік?) Коли ему сказали, що то Німець, він відповів на то на бурски: Він мені скорше виглядає на такого, що я коли б прийшов від моого приятеля Родеса. (А треба тут додати, що президент Крігер і Англієць Сесіль Родес смертельні собі вороги і Крігер в кождім чужинці вітряє Родесового шпігуна). По сім сіав президент дуже сердечний і авдіація тревала цілу годину. Сала для принайміньші відсутні, як сказано, дуже просторі. Меблі в ній суть прості. На стіні висить натуральної величини образ пана дому. Вуйко Павло сидів на широкім кріслі і курив заедно хильку з коротким цибулем. На малім столиці коло него стояла споре велика філіжанка з кавою, которую він від часу до часу поопівав. Володітель Трансвалю дістает річно 192.000 Кор. платні і 7.200 Кор. „на каву“, щоби міг приймати своїх гостей кавою. Але звичайно мусить гості дивитися ся, як пан президент сам не каву. — Десіль далеко від крісла стояла мала сплювачка, з котрої вуйко Павло робить як найчастіше ужиток і то ціляв так зручно, що ніхто

і їй, Михайлісі, велів молодий пан сісти в кімнаті — хоч не при столі — і докладав їй заєдно чогось — Боже праведний!

А кілько той добрий син націлував ся матір по руках і колінах!... Такого веселого вечера Михайліха не памятає в житю — а хочби мала ще один такий прожити — не хоче за ніщо в сьвіті.

На другий день „пан Никольцьо“, вже цілком спокійний, якийсь позажнійший як звичайно, але до того й лагідний, виходячи рано з дому, шепнув до неї в кухні:

— Прошу вас, зробіть порядний обід на четверту. А перед тим на сідане для мами доброї школяди... мама то любить.... Лише купіть щось доброго — і віткнув їй в руку зелений паперець.

— А відтак, немов би ще нагадав ся, додав:

— А обід порядний.... бо буду їсти як вовк!

Як вчера він так пані мати видко зачулі его слова з кімнати, бо відкинувши двері до кухні, поглянула на него вініжним, наляканім поглядом, в котрім він вчитав немов питане: „Що хочеш зробити?“

Аби єї успокоїти, прискочив до неї чим скорше.

— Мамо — просив, цілуочи її руки — мої солоденькі, вірте мені вже раз!... Я вже не дитина, знаю, що роблю.... Лиш спокійно! Скінчилася вже наша біда, побачите, мамуно.

І не даючи її прийти до слова вибіг до сіней.

Довго не було єго видко. Обід ждав дармо о третій.... Дармо також намавляла Михайліха паню, аби їла сама не ждучи на сина. Вдова навіть слухати о тім не хотіла і все повторяла:

— Він верне, лише що его не видати. Однако минула ще година і аж тоді величезне здивоване викликало між зібраними в сіннях мешканцями дому, коли заїхав двохкінний повіт, в котрім сидів той ученик з мною зажеством ріжних пакунків і навіть не ждучи на задержані коній, вискочив і побіг на гору.

Візник видко був вже з гори заплачений, бо також не ждав, а міркуючи, що не наверне на вузькій улици, пігнав кіньми дальше.

Тимчасом там на горі Никольцьо цілував вже матір по руках.

— Я трохи спізнився, перепрашаю вас, мамо.... не міг скорше упорати ся.... Михайліно — додав — обід а живо!

На застеленім вже столі лежали два наякриті і стара служниця, бажаючи пані похвальти ся свою штуковою, почала розливати на два тарелі ракову зупу.

— Шо? — спітав молодий чоловік — то мама доси ждала на мене?... Боже... Але іджено — додав. — То вже последний раз спізнаю ся.

І нараз, задержуючи в половині дороги піднесену до уст ложку, встав нагле від стола, немов би собі щось пригадав і побіг до кухні, де лишив був свої пакунки.

— Правда! — говорив, вертаючи по хвилі з чаркою і обвиненою папером фляшкою. — Правда, бо мама не знаєть. Зараз всю розповім.

І отвіраючи фляшку, почав оповідати, що пані стрітів ся з доктором Городецким, тим самим старим знакомим, що був візваний до вітця, але не міг его вже уратувати і лишивши єму очі. Доктор випитував ся о все... як ім веде ся... обіцяв навіть, що завтра під вечер загляне до них... Видко утішив ся з твої стрічкою.

— А знаєте мамо? — додав. — Перше питане доктора було: чи ви все ще пете то вино з хіною? Отже я, коли міг собі вже позволити на то, купив зараз фляшку. Мусите від пані почаги пiti его на ново... по чарці перед кождим іджено... Прошу!

Налив чарку, стоячу перед тарелем матері і видко вдоволений з себе, почав скоро істи вистигаючу вже зупу.

— Дуже добра! — похвалив.

Аже коли кінчив посідану ложку і ще доїдав ракову ніжку, підвіс очі на матер, що не ткнула доси він, страви і сиділа при столі не порушна, холодна з очами спущеними до землі і вже повнями сльоз.

— Мамо! — відзвів ся з легким докором.

Не було і тепер ніякої відповіді, лише спущені повіки чим раз більше набирали сльоз під собою.

Добре то видко і аж тепер зрозумів, що то визволена з під опіки матери, на що пані перший раз позволив собі, надто завернуло ему голову.

Атже доси все старали ся обое відгадувати майже свої думки, випереджувати бажання, доповідати недосказані слова. І він, він сам, що вже рано свою скрістюю міг викликати в ній підозрінє, мучив єї тепер ще тим, що не пильно ему було оповісти їй о всім! Та загадочність і певність себе видалили ся ему там, поза домом, а навіть і тут ще перед хвилею — чимсь так добрим, великим, мужским! І може би то було навіть добре, але не з нею, не з матерю, що вже тепер в єго причини трохи не плаче — так з єго причини!

— Як він міг так зробити?... Як міг так забути ся?

би не повірив. Й знов — кінчить наш Німець — все давно, що з Бурів знамениті стрільці; але такої зручності в пльованию я неуважав за можливу.

— Плуг на війні. Ніхто не думав, щоби плуг, символ міра міг бути ужитий на війні! Тим часом в теперішній війні між Англією в Траславлем уживають Англичани парових плугів Фовлерса до тягнення т.зв. криючих робіт. Такий плуг викидає скошку $1\frac{1}{4}$ метра глибоку зі скорою $1\frac{1}{2}$ кільометра на годину. Формуючи рівночасно охоронний вал, за яким стрільці можуть займати знамениті позиції. Недавно спроваджено на терен війни такі два нові плуги.

— Віче органістів і дяків відбувалося передвчера у Львові в комнатах тов. „Jedność“. У вічу взяло участь до двісті учасників. Головою зборів вибрано руского съященика о. Йосе Киселевського з Рошинева під Станиславовом, заступниками були: Фляша органіст з Krakova і Полотнюк управитель хору рускої катедри з Станиславова. Комісія виконуюча подала справоздане. П. Ероним Луцік з Ruch-u katolickого реферував справу стабілізації органістів, а делегат на з'їзд органістів у Відні Фляша здав справу з того з'їзду. П. Полотнюк підніс ширі заходи руских Ординаріятів для погодження дяківської долі. Ухвалено в тій справі вислати до всіх Ординаріятів петиції. Квестія органістівско-дяківська від 1867 року, т.е. від коли дяки і органісти втратили функцію учителів народних, стала ся справою внутрішньою дотичного віроісповідання, правительство до сего не мішає. Отже доля органістів і дяків залежить виключно від парохів. Ухвалено на вічу в тім напрямі різні резолюції і передано їх виконуючій комісії, до котрої увійшов і пан Луцік. Наради закінчено відспіванем „многолітствій“ присутнім достойникам, а відтак дуже гармонійно пісню „Мир вам братя“. Вечером вічевики були в театрі, діставши на представлене білети даром. Безплатне уміщене в готелі дав позамісцевим членам віча радний міста п. Янович, властитель готелю „Метрополь“.

— Порізані сукні. Французька артистка театральна пані Режан (Rejane), чи радше єї дорогі сукні стали ся іми дніями жертвою великого злоби. Коли она з гостинних виступів в Монте Карло вернула до Парижа, чекала її тут при розпакуванні річний дуже немила несподіванка. Ледви що служниця отворила

І ті всі гадки аж тепер обудили ся в его мозку.

Приголомшений тою гадкою положив ложку на таріль, оббіг скоро довкола стола і кипув ся до кінця матері.

— Мамо — відозвав ся складаючи руки на єї колінах. — Дорогі мамо: Атже ви самі повторяли мені нераз ті французькі стихи, що і найкрасша рожа калічить часом свої власні листки колючками при сильнім вихрі. Так і я нині вас калічу! Атже говорю о всім, лише не о тім, на що ви ждете, на що мусите бути такі цікаві.

Закрив очі руками, немов би хотів обтерти слози і не встяючи говорив дальше:

— Ах, мамо, який я злій! — і розплакав ся, але рівночасно на лиці матери проявився щасливий усміх.

— Ах так, як раз то всю маля сама на гадці... Як-раз то лиш хотіла сму сказати — пригадати... То він знов розумів її, відгадував?... то нічо не змінилося між ними?

Добрій, любий син!

Обійміла голову сина обома руками і цілюючи его в чоло почала дивитись ему просто в очі.

— Будь добрий для мене до кінця! — просила. — Не здергуй ві на хвилю тої вісти, яку я чую на твоїх устах, а яка мене мучить... Яким съвітом міг ти нині позволити собі на ті видатки?... Цо значили твої вчесарів слова? Скажи мені то вово одним словом, як можеш, скажи як найкоротше, бо мої непевність то мука... велика мука!

Вхопив її руку і притиснув до уст.

— Мамусю! — відповів. — Я не зробив нічого злого... От, послухайте. Я лише використав мое знане чотирох язиків... Використав мої відносини. Я давно зінав, що в однім з най-

перший куфер, як наробила крику а на то надбігла єї пані. Показало ся, що єї костюмові сукні були від гори аж до споду порізані на довгі куски як би бритвою, а відтак посочільовані шпильками як би на то, щоби не борзо можна пізнати, що сукні порізані. Паню Режан взяла страшна злість і она отворила власними руками другий куфер, в котрім були ще дорозші сукні — дивить ся, а то і в тім куфре всі сукні порізані так само. Лиш самі сі другі сукні представляли вартість 20.000 франків. Пані Режан не без причини каже, що такої злоби могла допустити ся хиба лиш якесь жінщина; але хто і де она годі знали. Слідством в сій загадочній справі заняла ся поліція.

— Ізза дівчини. Ой toti жінки! Через Єву пішов Адам в раю. Через Спартанку Елену Троя пропала, а через Італіанку панну Сильвію Гемелі мало що не прийшло сим дніям до дипломатичної війни між Італією а Туреччиною. Панна Гемелі дісталася ся до турецкого гарему, здає ся, зовсім не примусово, а батько тої панни, не хотів на то пристати, щоби его донька стала Туркинею і через італіанську амбасаду в Константинополі вождав віддання доньки. Справа так була заострила ся, що аж грозила зірванем дипломатичних зносин між обоюма державами. Справою сюжетом займала ся оногди аж турецка рада міністрів а міністер справедливості сказав, що він не дозволив випущення панни Гемелі, позаяк она після турецкого права єсть вже повнолітньою і перейшла на турецку віру. Італіанська амбасада не хотіла ся на то згодити доказуючи, що дівчина єсть італіанською підданою а для того і ще малолітньою та стоячою під владою свого батька. Справа як сказано була дуже заострила ся і італіанський амбасадор послідний раз ходив в сій справі до турецких властей. Отже справу залагоджено так, що власти турецкі остаточно наказали випустити панну Гемелі.

Штука, наука і література.

— Стінний календар видаво „Руске Товариство Педагогічне“ у Львові і продає їго по ціні 15 кр. або 30 сотників. Календар сей мож-

перших банків, де директором є вуйко Ромка, опорою на добра посада, для котрої банк не може дібрати собі чоловіка і все зміняє людий.

— Він сам, той директор, коли почув раз як я говорив по французькі в сестрою Ромка і коли відтак довідав ся, що я умію і по англійські, сказав до мене: „Скінчить-но права, то я дам вам таку посаду, якої при ніякій адвокатурі не діждете ся“.

Мати слухала тих слів з напруженем не спускаючи очей з ліця сина. Однако якесь гадка видко проявилася в ній, бо єї лицезрев насупило ся і она спітала:

— Алеж ти ще не скінчив прав? Скінчиш їх аж за рік.

Він відчув єї тревогу.

— Що з того? — відповів якось тихійше. — Можу їх кождої хвили докінчити... по році... по двох...

І немов побоюючись, аби мати не перебіла его яким новим питанем, почав говорити скоро:

— Я пригадав собі вчера о тім... Пішов інин до него, до бюра і сказав коротко: „Прав вже тепер не можу докінчити, але возьму яку небудь посаду“... Він цідішов тоді до столиці і виймаючи звідтам три сотки, сказав: „Якраз мусите їх докінчити, а ось „задаток“ наше пізніше товаришоване!“ — і почав мені ті гроши сунути в руку. — Ах, мамо, мамо!

В его послідних словах чути було плач і він скоро протер очі долонию.

(Дальше буде)

на прибити або приліпити на стіну і мати з него велику вигоду, бо можна кождої хвили подивитися і знати, яке коли припадає съято руске або латинське а хоч би й жидівське, а крім того має ся ще під рукою і скалю стемплеву. Календар сей повинні би наші люди розкупити не лиш для власної вигоди, але й для того, щоби підтримати се товариство, котре власними силами удержує видлову школу дівочу, бурсу для синів учительських, два інтернати, та видав „Учителя“, „Дзвінок“ і „Бібліотеку“. Хто би хотів стати членом сего товариства потребує зложити лиши 1 Корону (50 кр.) вписового і 1 Корону річної вкладки.

Курс львівський.

Дня 10-ого січня 1899.	пла- тять	жа- дають
	К. с.	К. с.
I. Акції за штуку		
Банку гіпот.гал. по 200 зр.	175-	185-
Банку кред.гал. по 200 зр.	—-	—-
Зелі. Львів-Чернів.-Яси	147.50	142.75
Акції гарбарні Ряшів	—-	85-
Акції фабр. Липинського в Сяноку.	95-	100-
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	98-	98.70
Банку гіпот. 5% преміюв.	109-	109.70
Банку гіпот. 4 1/2%	98-	98.70
4 1/2% листи застав. Банку краев. .	99.60	100.30
4% листи застав. Банку краев. .	95.60	96.30
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	95.50	96.20
4% льос. в 41 літ.	95.50	94.70
4% льос. в 56 літ.	92.60	95.20
III. Обліги за 100 зр.		
Пропінайційні гал.	97-	97.70
Обліги ком. Банку кр. 5% II ем.	100.30	101-
" " 4 1/2%	100-	101-
Зелі. льокаль. " 4% по 200 кор.	95-	95.70
Позичка краев. з 1873 по 6%	103-	—
" " 4% по 200 кор.	94.30	95-
м. Львова 4% по 200 кор.	91.10	91.80
IV. Льоси.		
Міста Krakova	55.25	57.25
Міста Станиславова	116-	—
Австр. червон. хреста	42.60	43.60
Угорські черв. хреста	22.50	23.50
Італ. черв. хреста	22-	25-
Архікн. Рудольфа	59-	61-
Базиліка	13.50	14.20
Joszif	7-	8.40
Сербські табакові	—-	—
V. Монети.		
Дукат цісарський	11.35	11.45
Рубель панеровий	2.54	2.56
100 марок німецьких	117.70	118.30
Долар американський	4.80	5.00

ТЕЛЕГРАФИ.

Прага 1 лютого. Помимо резигнacji дра Серба, ухвалили Старочехи поставити его кандидатуру на бурмістра міста Праги. Вибір відбудеться в суботу.

Лондон 1 лютого. Правительство прикатало вислати дальших 5000 людей індійського войска до полудневої Африки.

Преторія 1 лютого. Урядово доносять, що страти Бурів в битві під Спіонекопом виносять 53 убитих і 120 ранених.

Олава 1 лютого. Положене в округах обніятих страйком погіршило ся. Загалом страйку в ческо-моравському окрузі 28.000 робітників.

Берлін 1 лютого. Др. Лейдс виїздить авідеси до Петербурга.

І Н С Е Р А Т І.

Для Львова і Гаєвчани

головний склад і експедиція

WARSZ. TYGODNIKA ILLUSTR.

находиться

у Львові, в пасажу Гавсмана ч. 9.

Агенція дневників і оголошень

приймає також

пренумерату і оголошення до Warszawsk-oeg Tygodnika Illustr.

Інсерати

(„оповіщення про землі“) до „Газети Львівської“, „Народної Часописи“, і всіх інших іноземних пресах виключно нове отворена „Агенція дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Агенція ся приймає також пренумерату на всі дневники краеві і заграницяні.

Ново отворена

Агенція дневників і оголошень
у Львові, пасажу Гавсмана ч. 9.

приймає

О Г О Л О Ш Е Н Я

до всіх дневників
по цінах оригінальних.

До

„Народної Часописи“ і „Газети Львівської“
може приймати лише Агенція.

ПОБЛЬШЕНЯ ФОТОГРАФІЇ

цілком вірні оригіналови аж до природної величини артистично виготовлені. — В паспарту.

Ціна за портрет величини 37x45 см. разом з портом і опакованем **5 зр. 10 кр.,** в хороших рамках **9 зр. 60 кр.** (аж до 5-тьох кілгр. франко).

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**

Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенція дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

приймає оголошення до всіх дневників

і також пренумерату на всі часописи краеві і заграницяні.